2026. november 29. – Advent 1. vasárnapja – Mk 13,33-37

Figyelni, vigyázni, virrasztani

Nem az a kérdés, hogy mikor jön vissza Jézus, hanem hogy miként várjuk. Mit is jelent vigyázni, virrasztani? Készenlétet! A készenlét nem azt jelenti, hogy mostantól görcsösen csak ezen a gondolaton jár az eszünk. A készenlét hitünk alapja, ami meghatározza a mindennapjainkat is. Ettől még teljesen természetes, hogy azon gondolkodik egy anya, hogy ebédre mit készítsen a családnak. Vagy más azon, hogy a jövő héten milyen teendői vannak a munkahelyen. A jövő teendőin gondolkodni, ez az élet része, de közben „készen lenni", a lényegesebbre is odafigyelni, ez a fontos.

Találó a mondás: „Úgy dolgozzál, mintha örökké élnél, és úgy élj, mintha holnap meghalnál!" Sok dolog van, amit meg kell tenni, ami munkálkodást kíván tőlünk. De nem kell, hogy a készenlét és a mindennapok tevékenysége ellentétben álljon egymással. Inkább hatnak egymásra, és a készenlétünk meghatározza a szemléletünket is. Ahogy az öt okos szűz nyugodtan le tudott feküdni, aludni. Azért tudták ezt tenni, mert előtte elkészítették lámpásukat, és így az álmuk is nyugodtan telhetett. Meghatározta őket a készenlétük.

Jézus nem a hitünk hőfokát nézi, hogy mennyire várakozunk és ezt milyen buzgón teszszük. A készenlét olyan nyugalom, amely abból fakad, hogy én igenis keresem az Urat, szeretnék Hozzá közeledni, kutatom Őt értelemmel és érzelemmel. Akarok Vele lenni, elhiszem, hogy mire képes. Kész vagyok az istenkapcsolatban arra, amit megérthetek Belőle, és kész vagyok arra is, hogy amikor Vele szemben állok, akkor majd mondhassam: „Igen, Uram, én kerestelek, kutattalak, én akartam Veled lenni. Engem érdekelt az érkezésed." Él bennem a vágy a folyamatos Isten-keresésre, ugyanakkor ez azt a nyugalmat is kelti bennem, hogy jó úton járok. Figyelek, vigyázok, virrasztok és imádkozom!

Horváth József, Tata

